

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1245/2015
06.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиоца Д.Л. из К., чији је пуномоћник Г.Д., адвокат из Б., против туженог Акционарског друштва Ж.С. из Б., кога заступа А.Б., адвокат из Б., ради оцене законитости отказа уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6815/13 од 21.05.2014. године, у седници одржаној 06.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6815/13 од 21.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 9860/10 од 19.09.2013. године: 1) одбијен је предлог тужиоца за прекид поступка; 2) одбијен је предлог туженог да се застане са поступком до доношења одлуке Апелационог суда у Београду по жалби тужиоца М.Ђ., изјављене против пресуде Првог основног суда у Београду П1 9861/10; 3) поништено је решење туженог бр. 15/1-615/2-3 од 17.03.2010. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду; 4) обавезан је тужени да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима; 5) обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 218.000,00 динара са законском затезном каматом од 19.09.2013. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 6815/13 од 21.05.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу другом, трећем, делу става четвртог у односу на враћање тужиоца на рад код туженог и у односу на одлуку о трошковима поступка (став пети изреке). У односу на део става четвртог изреке, који се односи на распоређивање тужиоца код туженог, првостепена пресуда је укинута и тужба у том делу одбачена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу чл. 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из чл. 361. став 2. тачка 12. ЗПП на коју ревидент указује. Нижестепене пресуде су јасне, образложене и непротивречне. Садрже све разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је од 1995. године био у радном односу код туженог, на радном месту саобраћајног транспортног радника. Уговором о раду од 05.02.2003. године распоређен је на послове маневристе у Секцији за СТП Б. – Станица Б. – Р., а и анексима број 1 од 24.11.2005. и број 2 од 16.09.2006. године распоређен је на исте послове. Решењем од 17.03.2010. године тужиоцу је отказан уговор о раду са анексима. Према изнетим разлозима, тужилац је из вагона цистерни истакао нафтне деривате претходно скидајући пломбе са тих вагона, а потом те нафтне деривате путничким возилом одвозио својој кући. На овај начин учинио је повреду радне обавезе из тачке 13. алинеја 1), 3), 4), 5) и 7) уговора о раду од 05.02.2003. године са анексима, због чега не може да настави рад код послодавца. Пре доношења побијаног решења тужиоцу је достављено тзв. „антиципирано упозорење“ у складу са чл. 180. став 3. Закона о раду.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да је тужиоцу незаконито престао радни однос код туженог отказом уговора о раду и када су тужиоца реинтегрисали.

У конкретном случају, тужиоцу је отказан уговор о раду применом чл. 179. тачка 2. и 3. Закона о раду - због скривљене повреде радне обавезе из тачке 13. алинеја 1), 3), 4), 5) и 7) уговора о раду са свим анексима и непоштовања радне дисциплине, због чега не може да настави рад код послодавца. У случају примене ових отказних разлога, према чл. 180. став 1. Закона о раду, прописана је обавеза послодавца да пре отказа уговора о раду запосленог писаним путем упозори на постојање отказних разлога и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се на наводе из упозорења изјасни. Ставом 2. овог члана прописана је садржина упозорења, која мора садржати основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Међутим, тужени је тужиоцу пре отказа уговора о раду доставио тзв. „антиципирано упозорење“, које је прописано чланом 180. став 3. Закона о раду. Према садржини тог става, ако постоје олакшавајуће околности или ако природа повреде радне обавезе или непоштовања радне дисциплине није довољан разлог за отказ уговора о раду, послодавац може у упозорењу да запосленог обавести да ће му отказати уговор о раду ако поново учини исту или сличну повреду, без поновног упозорења.

У овом случају, тужени је у упозорењу од 09.03.2010. године обавестио тужиоца да ће му отказати уговор о раду ако поново учини исту или сличну повреду, без поновног упозорења, према чл. 180. став 3. Закона о раду. То управо значи да је тужени повреду радне обавезе и радне дисциплине опростио тужиоцу, па му није могао отказати уговор о раду без поновљене повреде радне обавезе или радне дисциплине исте или сличне природе, у ком случају поновно упозорење не би било потребно. Зато су без утицаја наводи тужиоца у изјашњењу на упозорење, као и ревизијски наводи, који се односе на то да је тужилац признао да је узимао гориво и сипао га у своје возило, као и околност да је побијано решење донето на основу писмене пријаве МУП-а, односно да је несумњиво утврђено да је тужилац скривио повреду радне обавезе. Такође, без утицаја су и ревизијски наводи о томе да се против тужиоца у вези овог догађаја води кривични поступак пред Првим основним судом у Београду у предмету К 4931/11, јер тужени није искористио могућност да тужиоца упозори на постојање отказних разлога у смислу члана 180. став 1. Закона о раду.

Како је решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду незаконито, основан је и тужбени захтев за реинтеграцију, што представља правну последицу незаконите одлуке послодавца о престанку радног односа, о чему је правилно одлучено применом чл. 191. Закона о раду.

На основу чл. 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**